

Έτος ΚΘ' • Τεύχος 116

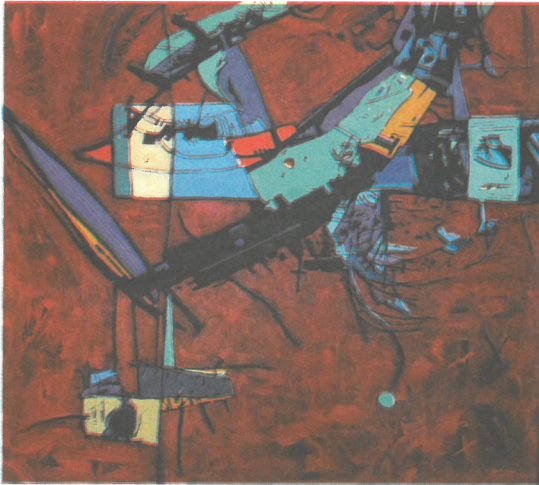
Φθινόπωρο 2018

Ακτὴ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ ΚΑΙ ΚΡΙΤΙΚΗΣ

ΣΕΛΙΔΕΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΓΙΟ ΙΑΚΩΒΟ ΤΣΑΛΙΚΗ

ΕΛΛΗΝΟΜΟΥΣΕΙΟΝ: ΑΝΘΟΛΟΓΕΙΤΑΙ Ο ΑΝΔΡΕΑΣ ΣΙΣΜΑΝΗΣ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ • Έπ. ΛΗΔΡΑΣ x. ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ •
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ • ΝΙΚΟΣ ΕΡΡ. ΙΩΑΝΝΟΥ • ΕΡΑΤΟΣΘΕΝΗΣ
ΚΑΨΩΜΕΝΟΣ • ΑΝΕΣΤΗΣ ΚΕΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ • ΕΥΡΥΠΙΔΗΣ ΚΛΕΟΠΑΣ •
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΟΣΜΟΠΟΥΛΟΣ • ΒΑΣΙΛΗΣ ΚΟΥΜΗΣ • Άρχ. ΑΝΑΝΙΑΣ
ΚΟΥΣΤΕΝΗΣ • ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΚΩΒΑΙΟΣ • ΝΤΙΝΟΣ ΜΕΛΑΧΡΙΣ •
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΜΙΧΑΗΛ • ΓΙΩΡΓΟΣ Κ. ΜΥΑΡΗΣ • Μητρ. ΜΟΡΦΟΥ
x. ΝΕΟΦΥΤΟΣ • ΚΙΚΑ ΟΛΥΜΠΙΟΥ • ΝΙΚΟΣ ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ • ΣΤΕΛΙΟΣ
ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ • ΚΡΕΣΕΝΤΣΙΟ ΣΑΝΤΖΙΛΙΟ • ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Δ.
ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΠΟΥΛΟΣ • ΚΑΙΤΗ ΧΡΙΣΤΗ
ΕΙΚΑΣΤΙΚΗ ΦΙΛΟΞΕΝΙΑ: ΑΝΤΡΕΑΣ ΤΟΜΠΛΙΝ

Δημήτριος Δ. Τριανταφυλλόπουλος

ΨΗΛΑΦΩΝΤΑΣ ΤΙΣ ΠΑΡΥΦΕΣ ΤΗΣ ΑΓΙΟΣΥΝΗΣ

Στις χάρες που μου δόθηκαν στη ζωή μου όλως ιδιαίτερη εύλογία ήταν να έχω για άρκετο διάστημα πνευματικό μου τόν Όσιο Ίάκωβο. Ή εκ μητρος καταγωγή μου από την πλησιόχωρη στη Μονή του Λίμνη Εύβοίας και η πολύχρονη σχέση του με τον μακαρισθέντα αδελφό μου Ίωάννη (†3.1.2017), που ο Γέροντας τον είχε σύμβουλό του για νομικά ζητήματα, με έφερε και συνδέθηκα μαζί του από τη δεκαετία του 1980. Από τη σχέση αυτή ακολουθούν μερικές μνημες.

Ή Μονή Όσιου Δαβίδ του Γέροντος συνδέεται έκπαλαι με τη γυναικεία σήμερα Μονή Αγίου Νικολάου Γαλατάκη κοντά στη Λίμνη, με τον περιβλεπτο «πύργο του Όσιου Δαβίδ». Ή ιστορία τους εκδιπλώνεται παράλληλα και επί Όσιου Ίακώβου επανασυνδέθηκαν και πνευματικά. Συνηθίζαμε με τον αδελφό μου Γιάννη και τον ισόβιο λάτρη του Παπαδιαμάντη, πρωτότοκο Νίκο, να συνδυάζουμε τα δύο μοναστήρια στα προσκυνήματά μας, όταν τὸ επέτρεπαν οί περιστάσεις.

Ένα Σάββατο βράδυ καταλήξαμε —δίχως τὸν πρεσβύτερο αδελφό, ἂν καλὰ θυμᾶμαι—, στὸν Όσιο Δαβίδ γιὰ διανυκτέρευση καὶ Θεία Λειτουργία τὴν Κυριακή. Ό Γέροντας, ἂν καὶ φανερὰ καταβεβλημένος, λειτούργησε μόνος του. Στὴν ἀπέριττη τράπεζα ἔπεσε ἡ ἀδιάκριτη ἐρώτηση:

—Καλά, Γέροντα, ἀφοῦ δὲν αἰσθάνεσθε καλὰ, δὲν φοβᾶστε μόνος σας στὸ Ίερό;

—Παιδί μου, ποιός σου εἶπε ὅτι εἶμαι μόνος; ἀντιρωτάει με παιδική ἀθωότητα ἐκεῖνος. Δὲν ἔχω ποῦ νὰ σταθῶ ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν ἀγγέλων ποῦ με περιβάλλει! Θυμᾶμαι τὴν ἐκπληξὴ ὄλων μας γιὰ τὸν ἀφελῆ τρόπο ποῦ ἐκστομίζει τέτοιο συνταρακτικὸ γεγονός —ἀγγέλους ἔσχατος συλλειτουργοῦντάς σοι, ἱερώτατε, ὅπως ἀκριβῶς μελωδεῖ ἡ Ἐκκλησία γιὰ τὸν Ἅγιο Σπυρίδωνα!

Σὲ μία ἄλλη εὐκαιρία μᾶς ἐξιστορεῖ με τὸ ἀφοπλιστικὸ του χαμόγελο στὴν ταπεινὴ τράπεζα τὸ γνωστὸ θαῦμα γιὰ τὸ ἄσωστο λαδάκι

πού ἔρρεε ἀπὸ τὸ δοχεῖο σὲ καιρὸ μεγάλης ἀνέχειας τῆς Μονῆς. Καὶ ἄλλοτε πάλι, μὲ τὸν τόσο χαριτωμένο τρόπο του καὶ ἀμέτρητα «μὲ συγχωρεῖτε», τὴν ἐπίσης γνωστὴ ἱστορία τοῦ καημένου τοῦ χωρικοῦ, πού ὑλοτόμησε κρυφὰ δέντρα τοῦ μοναστηριοῦ.

Κυριακὴ πρωί, ἀσφυκτικὰ γεμάτο τὸ καθολικὸ ἀπὸ πιστούς· μὲ τὸν Γιάννη στεκόμαστε πίσω ἀπὸ τὸν δεσποτικὸ θρόνο. Ὁ Γέροντας λειτουργεῖ μόνος, ἂν καὶ σὲ κακὴ σωματικὴ κατάσταση. Τὴν ὥρα τῆς Μεγάλης Εἰσόδου στρέφουμε πρὸς τὸν εἰσοδεύοντα· ξαφνικὰ ὁ ἀδελφός μου μοῦ δίνει μιὰ σκουντιά, κάνοντας νόημα νὰ προσέξω τὰ κάτω ἄκρα τοῦ Γέροντα, ἀλλὰ δὲν βλέπω τίποτα. Στὸ τέλος τῆς ἀκολουθίας μὲ ρωτᾷει, ἂν εἶδα πού ὁ Γέροντας δὲν πατοῦσε στὴ γῆ! *Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῆ καρδία*, συλλογιέμαι ἐκ τῶν ὑστέρων – πολὺ ἀπέχω!

Ἐχεῖ εἰπωθεῖ ἄλλοῦ ἀπὸ ἀρμοδιότερα χεῖλη τὸ παράδοξο γεγονός πού συνέβη μὲ ἀνώτατο δικαστικὸ καὶ μετέπειτα ἱερέα καὶ τὸν Γιάννη, ὡς συνέχεια τῆς πρόβλεψης τοῦ Γέροντα στὸν ἀδελφὸ μας γιὰ μιὰ ἐπιχείρηση, στὴν ὁποία τὸν ἐπίεζαν νὰ ἀναμιχθεῖ καὶ πού γλίτωσε χάρις στὴν προορατικότητά τοῦ Γέροντα καὶ τὴν ὑπακοή του σ' αὐτόν· ἦταν ἡ τελευταία τους συνάντηση, τρεῖς ἐβδομάδες πρὶν τὸ ὀσιακὸ τέλος τοῦ Ὁσίου Ἰακώβου. Εὐχαριστῶ θερμὰ τὴν οἰκογένεια τοῦ ἀδελφοῦ μου, πού μετὰ τὴ θανάτου μου χάρισε αὐτὸ τὸ προσωπικὸ δῶρο τοῦ Γέροντα σ' ἐκεῖνον, ὅπως περιγράφεται στὴν παράδοξη ἱστορία.

***

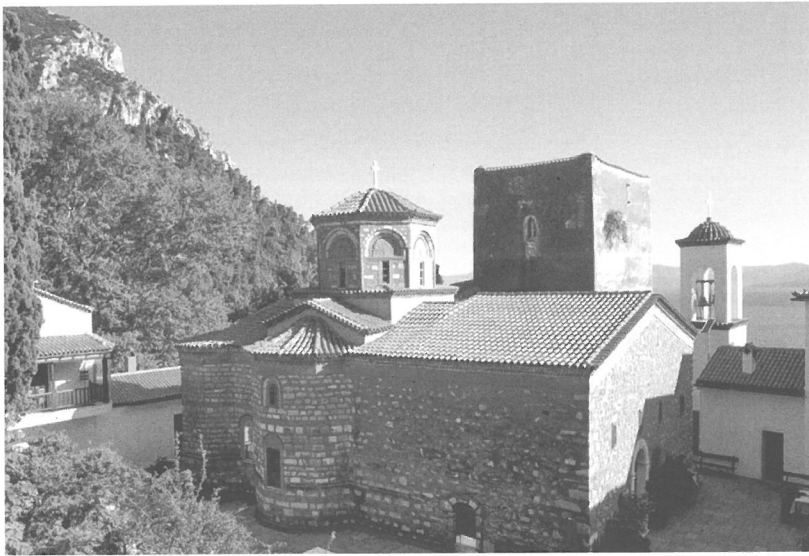
Ἀπὸ προσωπική μου ἀβελτηρία συναντήθηκα μόνον ἅπαξ μὲ τὸν Ὁσιο Πορφύριο, ἂν καὶ τόσα θαυμαστά γεγονότα εἶδε ἀπὸ αὐτόν ἢ οἰκογένεια τοῦ πρόσφατα μακαρισθέντος γαμπροῦ μας, θεολόγου Κωνσταντίνου Γρηγοριάδη († Μεγάλη Παρασκευή, 6.4.2018), ὅπως καὶ μὲ τὸν Ὁσιο Παῖσιο – μὲ τὸν τελευταῖο δὲν ἀνταλλάξαμε καὶν μία κουβέντα! Παρηγοριά μου οἱ ἀναζωογονητικὰ ἀνατρεπτικὲς ἐξομολογήσεις στὸν Ὁσιο Ἰακώβο, πού τίς ἀκουγε πάντοτε ὄρθιος μπροστὰ στὸ τέμπλο τοῦ παρεκκλησιοῦ τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους. Μὲ ἄκρα ἐπιείκεια καὶ δίχως ποτὲ νὰ καταφύγει σὲ κανόνα, ἀκόμη καὶ σὲ περιπτώσεις βαρεῖες, ἀφαιροῦσε μὲ θαυμαστὸ τρόπο τὸ θανάσιμο ἄγχος, φτάνοντας στὸ σημεῖο νὰ μπαίνει ὁ ἴδιος στὴν ἄθλια θέση μου!

Κλείνω μὲ τὴ Μονὴ Γαλατάκη. Δὲν ἔτυχε νὰ τὸν συντύχω νὰ λειτουργεῖ ἐκεῖ, ἀλλὰ ἡ παρουσία του ἦταν αἰσθητή. Καὶ ἀσφαλῶς μὲ τὴ δική του ἀνωθεν μεσολάβηση, τὴν ἀγάπη τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητρο-

πολίτου Χαλκίδος κ.κ. Χρισοστόμου Β' καὶ τὰ φιλάλληλα αἰσθήματα τῆς Γερόντισσας Ἡγουμένης Φεβρωνίας καὶ τῆς συνοδείας της κατέληξε κατὰ εὐλογημένο τρόπο ἕνας κοσμικός, ὁ ἀδελφός μας Γιαννάκης, ὅπως τὸν ἀποκαλοῦσε ὁ Γέροντας, νὰ ἀναπαύεται ὑπὸ τὴ σκιά τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Νικολάου! Δὲν θὰ συναντήθηκε, λέω, μὲ τὸν προσφιλέστατο Γέροντά του, τὸν Ὅσιο Ἰάκωβο;

Ἄγιε, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν!

Λευκωσία, Πεντηκοστή 2018

Μονὴ Ἁγίου Νικολάου Γαλατάκη